

ДЕЛИЯН МАРИНОВ
БЕЛЕЖКИ ОТ АВТОРА

chitanka.info

От изключителна важност за сборника е да споделя, че макар историите в него да не са конкретно отнасящи се до дадени случки, събития и човешки преживявания, те са реални и истински.

Това са текстове, които побират в себе си минало, настояще и (пиша го с натежало сърце) бъдеще. Защото в тези фрагменти от съществуването са заложили първопричините, детерминиращи рухването на традициите и западането на българското село.

Как се роди идеята за „Последните българи“? За всичко е виновен нескончаемият ми копнеж по новото и експериментите. След като издадох „Пътуване през спомени“, имах запитвания от доста читатели и приятели защо не пробвам да напиша и нещо извън фентъзито. Имах няколко такива опита за различни конкурси, но ми липсваше вдъхновение и силна, стискаща гърлото идея, така че в крайна сметка текстовете си бяха пълна трагедия.

Осъзнах, че всяка една история, без значение от жанра, има нужда от емоционално уплътняване, което да докосва читателите и да оставя белег в тях. А подобни чувства се зараждат от съпреживяване...

Пътешественик съм по душа и обичам да посещавам различни места. Избирам дестинациите спрямо вътрешната си нагласа. Когато се чувствам ведро и търся забавления, се отправям до различни градове при приятели. Когато обаче имам нужда от спокойствие, се затварям в себе си и търся усамотение в природата.

Срещнах първите от „Последните българи“ в сърцевината на великолепната, но тъжна Родопска планина. Те бяха оставили своите отпечатъци и следи навсякъде. Реката на времето в родопските села течеше бавно, а на места беше дори спряла. Изоставени махали с призрачни къщи, порутени сгради и обрасли градини... Пред мен стоеше един съборен и олющен паметник на една умираща епоха, таяща в себе си традиции, култура, дух, философия и още много други ценности.

По време на това пътуване — от затънтено в по-затънтено място — аз не успях да открия желанния мир в себе си. Обратното — огънят на емоциите ми се разпали и породил онзи заряд, стимулиращ ме да творя.

Когато се прибрах, написах три разказа. Месец по-късно един от тях — „Самотата на вятъра“ — спечели трето място в националния конкурс „Яна Язова“. Казах си: това е моята ниша сега.

И започнах да полагам основите на книгата. Есента тъкмо започваше. Прибирах се след работа, слушах традиционни български фолклорни песни, както и енигматичната музика на групи като Исихия и Smallman. Често, пишейки, се ровех назад — към дните от детството ми и Етрополския Балкан, в който израснах. Изпадах в транс. Думите сами се материализираха на листа, а аз бях само проводник на емоциите, които се пораждаха у мен при мисълта за онези пустеещи краища на страната, онези едва оцеляващи стари хорица там и онова минало, което беше на път да замре, незапомнено.

„Последните българи“ не е просто едно оплакване на тежкото съвремие. Написах тази книга с ясното желание тя да бъде знамение и предупреждение. Защото последните българи са все още там.

И чакат.

В последния албум на българската етно-етериъл група Ирфан е заложена идеята за вечното завръщане... В свят на непостоянство, където само животът и смъртта са сигурни, ние скитаме в лабиринта между настояще и илюзии, водени от нашия стремеж за завръщане към трансценденталната реалност, на която принадлежим.

На този път се намират и „Последните българи“ и от нас зависи дали те ще останат или ще потънат във всепоглъщащите пясъци на времето...

Изпитвам нуждата да благодаря на толкова много хора за това, че тази книга я има и че вие, читателите, я държите в ръцете си.

На първо място това е майка ми. Тя, макар и да не вярва много в успеваемостта на литературните ми начинания, никога не е спирала да ме подкрепя и да ми дава съвети, които, макар и понякога грубо поднесени, винаги отрезвяват съзнанието ми и му посочват правилния път.

Изключително много благодаря на Явор Цанев, невероятен автор и издател, опора на много ъндърграунд творци. За цялостната му работа върху текстовете и извличането на най-доброто от тях. За търпението му с автори като мен, имащи нужда от много шлайфване. За упоритостта му в поддържането на „Гаяна“ като една стабилна платформа за остросюжетната литература у нас. И най-вече — за

създаването на Колекция „Дракус“ като едно достойно наследство за тези, идващи след нас.

Благодаря много на художниците Антон Атанасов и Светла Шивачева, чиито илюстрации (които вие ще можете да откриете в интернет и най-вече фейсбук страницата на книгата) обогатяват историите на „Последните българи“. Винаги съм смятал, че българските творци заслужават повече доверие и е хубаво да ги подкрепяме! Свежата кръв е в ъндърграунда, където хората не се притесняват да изразяват себе си и правят всичко от сърце и душа — в името на изкуството!

Признателен съм и на всички хора, които четеха текстовете в първичния им вариант. Професионално се наричат „бета читатели“, но за мен това са близки приятели, чието мнение направи текстовете по-добри.

На членовете на Horror Writers Club „Lazarus“ за всички съвети относно писането и издаването. Делото ни тепърва ще се разгръща и ще добива мащаби!

И естествено, благодаря на всички хора около мен — приятели и компании от Търново, Горна Оряховица, София, Варна и къде ли не още из страната — за всички изживени весели моменти, които ме караха да се чувствам човек дори и в моментите, когато битието ме подтикваше към обратното.

И накрая — на всички онези българи, които все още стискат зъби и оцеляват в обезлюдените кътчета на страната. Вярвам, че ще дойдат дни за тях. Когато сенките ще се отдръпнат. И ще изгрее ново слънце, предвещаващо ново време.

По-красиво.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.